

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. február 22-én.

János evangéliuma 11. rész 51-52. verse: „Mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse.”

Kedves Testvéreim!

Bőjt első vasárnapja egy fontos pontja a húsvétra való készülésünknek. A böjti időszakban ugyanis, amikor a 40 napos jézusi böjtöt is magunk elé idézzük, akkor a számunkra legfontosabb ünnep felé tekintünk, a nagypéntek és a húsvét felé. Jézus Krisztus halála és feltámadása nélkül ugyanis nem lehetne nekünk örök életünk. Ez az evangéliumi részlet pedig olyan pillanatot hoz elénk, ami ott volt a nagypéntek és húsvét felé vezető úton. Az akkori főpap, Kajafás ugyanis kimondott egy próféciát, ami arra vonatkozott, hogy mi is lesz az értelme Jézus halálának.

Ennek az első részlete így hangzott: „Jézus meg fog halni a népért”. Kajafás nyilván csak a saját népére gondolt, de mi gondolhatunk arra, hogy ez egészen egyszerűen azt jelenti, hogy Jézus meghalt mindenkiért. Érted is és értem is. Az Ő halála hatásának nincsen határa. Ebből is érezhetjük, hogy ott a Golgotán Isten tett értünk valami rendkívül fontosat.

Szoktuk mondani, hogy az, hogy Jézus meghalt az egész népért, az azt jelenti, hogy Jézusban megjelent a határtalan szeretet. Nem tudom, hogy igazán értjük-e ezt. Hiszen ez nem csak azt jelenti, hogy az emberek tömegére nézve nincsen határa, és nem lehet mondjuk 144 ezerben meghatározni az üdvösségre jutók számát. Ez azt is jelenti, hogy az én személyes életemre nézve sincsen határa a szeretetnek. Jézus szeret engem, annak ellenére, aki vagyok. Hadd ismételjem meg! Jézus szeret engem, annak ellenére, aki vagyok.

Jézus meghat az egész népért, és meghalt értünk is. Hiába mutatunk ugyanis nagyon szép képet kifelé, ott belül, a lelkünk mélyén sokféle rossz érzés, gondolat, indulat van. Azt kérem, hogy mindenki legyen nagyon őszinte saját magához. Gondoljuk végig, hogy milyen viharok feszítenek minket a lelkünkben! Lehetséges az, hogy ne legyenek bennünk mondjuk olyan gondolatok, hogyha egy feszült helyzetben vagyunk, hogy annyira beolvasnák neki?! Annyira megmondanám, hogy milyen valójában?! Annyira elem van belőle?!

Kicsit még izzóbb helyzetben esetleg szívesen meg is lökném, vagy megütném, vagy még rosszabb helyzetben, ott magamban kimondom, hogy a legjobb az lenne, ha meghalna? Hogyan is szoktuk mondani? „Dögölj meg”? Mi van az én lelkem mélyén? Milyen indulatok, milyen mások irányába megjelenő pusztító gondolatok, másokat tönkre tevő érzések?! A lényeg pedig nem az, hogy ezek hogyan forronganak ott bennem, hanem a lényeg az, hogy oda tudok-e ezekkel menni Jézus elé? Most itt az úrvacsorában is ez a lehetőség van előttünk. Odavinni Jézushoz, ami engem ilyen formában terhel, átvenni Jézus Krisztus értem megtört testének, és értem kiontott vérének a kézzelfogható bizonyítékát, és szabadon menni tovább. Jézus meghalt az egész népért. Meghalt mindnyájunk életéért! Meghalt érted is, és értem is!

Kajafás ezt mondta ki: „Jézus meg fog halni a népért”. Ez pedig a határtalan szeretet mellett azt is jelenti, hogy nem csak értem halt meg, hanem helyettem is. Kajafás pontosan tudta, hogy vagy az egész nép el fog veszni, vagy csak egyedül Jézus. Mit is jelent ez? Azt, hogy a nép helyett halt meg Jézus. János evangéliumában mondta el Megváltónk, hogy „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért”. (János evangéliuma 15. rész 13. vers) Azért, hogy ne a barátainak kelljen meghalnia.

Azt hiszem, hogy a böjti időszak kifejezetten alkalmas arra, hogy a saját valós állapotunkat lássuk. Ne csak azt, hogy milyen indulatok vannak bennünk, hanem azt is, hogy mik a kilátásaink. Milyen is valójában az ember életének a végkimenetele. Jézus Krisztus nélkül, a lelki élet nélkül nem vagyunk mások, mint egy adag sejtakupac, amelyik a Föld nevű bolygón éldegél. Jézus nélkül, a lelki élet nélkül azt láthatjuk, hogy létrejött egy élet két sejt találkozásából, ami gondolkodik, érez, halad előre az években és évtizedekben, aztán amikor lejár valami miatt az élettartam, akkor véget ér. Ez az érzés az, amit megfogalmaz a Szentírás is, megfogalmazunk mi is sokszor. Porból lettünk, porrá leszünk. Sőt, ezt még az egyik könynyűzenei együttes is dalba foglalta: „Porból lettem s porrá leszek, Félek, hogy a ködbe veszek.” Jézus nélkül, a lelki élet nélkül az élt összefoglalása ez.

Jézus viszont meghalt helyettem. Ez pedig azt jelenti, hogy nekem már nem kell attól félnem, hogy a halál az élet végét jelenti. Az életemnek a halált követően van folytatása az örök életben. Nekem már nem

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. február 22-én.

kell attól félnem, hogy ha ezen a földön nem tettem meg valamit, akkor lemaradok, akkor kimaradok valamiből. Az igazán szép élet, az igazán tartalmas élet ugyanis a mennyei hazában vár rám, nem itt a földön. Jézus Krisztus pedig azért halt meg, hogy nekem már ne kelljen, hogy Ő legyen az a híd, ami átvezet a földi életből, a földi halálon át, az örök életre. Amikor pedig az úrvacsorában megeszem a kenyeret és megiszom a bort, akkor tudom, hogy ez engem az örök életre táplál. Jézus meghalt a népért, meghalt értem, a zűrös életemért, és meghalt helyettem, hogy örökké éljek.

Azt is hozzátette János evangélista Kajafás próféciájához, hogy nem csak a népért halt meg Jézus, hanem azért is, hogy „Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse.” Ez pedig jelenti azt is, hogy egy közösségbe gyűjt minket egybe. Azokat, akik Őhozzá tartoznak. Ki kell ugyanis mondanunk, hogy amikor nem Jézus közelében vagyunk, akkor szét vagyunk szóródva. Minden politikai irány megnevezése nélkül, csak annyit gondoljunk végig, hogy a közéletre nézve milyen sokféle szétszóródtunk. Ki így gondolkodik, ki úgy, ki harmadik, meg negyedikféleképpen! És ez nem csak úgy az országra nézve igaz, hanem Isten gyermekeire is. Jézus pedig meghalt, hogy az ilyen formában szétszóródott embereket összegyűjtse.

De ha a személyes életünket nézzük, akkor ugyanezt látjuk. Mi önmagunkban is szét vagyunk szóródva. Használjuk is a kifejezést: olyan szétszórt vagyok. Miért? Mert képtelenek vagyunk a saját életünket összetartani. Képtelenek vagyunk arra, hogy mindent a lehető legjobb mederben terelgessünk. Beszélünk folyamatosan arról, hogy egyensúlyoznunk kell a munka, meg a család között. Aztán beszélünk arról is, hogy szükség van a barátokkal eltöltött időre is, meg a saját személyes életterünkre is, hogy meg tudjuk őrizni a lelki egészségünket. Végül azt sem felejtethjük el a szétszórtságunkra nézve, hogy még nem beszéltem a kapcsolódásról, a sportolásról, a környezetünk rendben tartásáról, arról, hogy ezek mellett Isten gyermekeként az imádságra, a Biblia olvasására és tanulmányozására, a gyülekezeti alkalmak látogatására is szükségünk van. Ezek után csoda, hogyha szét vagyunk szóródva?

A böjti időszak ugyanis arra ad nekünk lehetőséget, hogy az általam elmondott felsorolás utolsó helyén lévő részlet a legelső helyre kerüljön. Miért is vagyunk szétszóródva? Mert Jézus ellensége, a Sátán, ahogyan a Biblia nevezi, a mindent szétdobáló, a mi életünket is szét akarja szórni. De ha hagyjuk, hogy Jézus jelen legyen a napjainkban, ha kérjük, hogy mindenekelőtt Ő rendezze mindazt, ami bennünk van, és ami körülvesz minket, akkor megtapasztaljuk, hogy rend lesz, békesség lesz, jövő lesz, örök jövő. Ezen a mai napon Jézus az úrvacsorában is erre az első helyre lép, hogy összeszedjen egyenként minket, és egy közösségé gyűjtse össze a mi életünket is. Jézus meghalt a népért, de nem csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott, és szétszórt gyermekeit összegyűjtse. Éljük meg ennek minden ajándékát! Jézusnak erről a mellénk lépő szeretetéről szól Siklós Józsefnek egy írása: „Mellém lépett a Hitető: Boldog leszel és bátor! Vannak emésztő gondjaid? Mindent megold a mámor! Add önfeledten át magad, császár leszel, hős és szabad, szállsz – vár a csillagsátor! || Hát ennyi lett az életem: csőd, nyomorúság, szegény. Csak roncsaim sirathatom, kifosztottan, szegényen. Már megvet mind, ki rám tekint, lemondón, gúnyosan legyint... Vergődöm lent a mélyben. || De útnak indult VALAKI, mert nem mondott le rólam. „Megmentlek” – hallottam szavát – s hatalom volt a szóban. Kereszten tárja karjait, szeretetével szabadít. Szabad lettem – valóban. || Leoldott a szenvedély irtóztató bilincset, a mennyből bőven ontja rám megannyi drága kincsét: valódi békét, örömet; gyógyít, betölt a szeretet. A győztes Jézus megvéd! || Testvér, ha most még rabja vagy a gyilkos hitetőnek, hittel Jézusra bíz magad, ki Sátánnál erősebb. Ma hátad mögé vetheted a sok gyötrelmes évet, és felcsendülhet ajkadon új, boldog hálaének!” (Siklós József: Nem mondott le rólam)

Amen!